

4^e zondag door het jaar, jubileum 25 jaar Abbatiaat Vader Abt A. Lenglet
30 januari 2022

1e lezing Jer.1. 4 –5. 17 – 19

2e lezing 1 Kor.12, 31 – 13,13

Evangelie Lc.4, 21 - 30

Zeer geliefde broeders en zusters in Jezus Christus,

Een profeet is niet geëerd in eigen land. Gelukkig gaat dat niet altijd op. Maar niettemin voor Jezus op dat moment, was het wèl zo. Misschien heeft u zich afgevraagd waarom wij vandaag juist dit moeten horen terwijl wij vol dankbaarheid een jubileum vieren. Dit horen: *ze sprongen overeind, woedend, joegen Hem de stad uit, dreven Hem voort tot aan de steile rand van de berg, waarop hun stad gebouwd was, om Hem dàr in de afgrond te storten.* Waarom moeten we dàt nu vandaag horen? Maar we hebben ook nog iets anders gehoord en misschien is het door de schok van de agressie een beetje aan ons ontgaan. Het Evangelie eindigde met: *Hij ging midden tussen hen door en vertrok.* Dat is geen afwijzing, dat is, in de gedachten van st. Lucas, die hij ook in de handelingen van de apostelen verschillende malen naar voren brengt, dat is een bewijs van Jezus totale vrede te midden van de aanvallen, de bedreigingen die Hij ondergaat.

Als Paulus wordt gestenigd, dan staat hij op en gaat rustig weer met zijn weg verder, de stad in om te prediken. De apostelen worden gezeseld, maar met vreugde keren ze terug naar hun mensen. En Sint Benedictus zelf: hij was uitgenodigd in een communiteit, in een andere communiteit dan de zijne, om daar hun abt te zijn. Maar de twee, de communiteit en de abt, bleken niet met elkaar overeen te komen. En de communiteit nam het plan op om Benedictus te vergiften. Ze boden hem een glas wijn aan en terwijl hij dat glas zegende, brak het in stukken, omdat er vergif in zat. En de biograaf van Sint Benedictus schrijft dan: hij stond op en met kalm gelaat ging hij van hun weg. Waar haalt een profeet, waar haalt een Benedictus, de vrede vandaan om te midden van de woede en de vijandschap eenvoudig vergevingsgezind en zeker van zijn zaak door te gaan? We hebben het eigenlijk al gehoord bij Jeremia.

Jeremia kreeg te horen: *Zij zullen u bestrijden, maar niets tegen u vermogen. Want Ik de Heer ben bij u om u te redden.* Wat ons ook omgeeft aan bedreiging, aan gevaren wanneer wij het woord van God willen verkondigen, - en allemaal hebben wij die zending -, wat er ons ook gebeurt: de Heer zegt ons: *Ik ben bij U om U te redden.* De profeet is daar absoluut zeker van, dat er hem niets kan gebeuren. En waarom is hij daar zeker van? Hij had eerder van de Heer gehoord: *Voordat Ik u in de moederschoot vormde, kende Ik u. Voordat ge geboren werd heb Ik u mij voorbehouden, tot profeet voor de volkeren heb Ik u bestemd.* De profeet weet dat zijn leven, van achter het begin nog van zijn leven, nog vóórdien, gedragen is in Gods' hand, in Gods' hart. Vóórdat gij geboren werd, voordat ú er was, voordat u er was, voordat onze gemeenschap er was, voordat er überhaupt iets was, heeft God's Vaderhart aan ú gedacht. Kende Hij u, wist Hij wie Hij met u in de wereld ging zetten. Wij zijn niet geboren uit toeval, wij zijn niet plotseling geboren, wij zijn geboren uit een bestaande gedachte en wij zijn gevormd naar een bestaande gedachte. Wij zijn geen toevallig samenspel van eigenschappen die onze ouders bij elkaar gebracht hebben. God wist wie Hij zou scheppen, toen Hij u het leven gegeven heeft. En Hij heeft u het leven gegeven met een bepaalde zending, met een opdracht en daarom zo gemaakt zoals u bent. Omdat u, op dèze, in dèze tijd, op dèze plaats, dèze

zending zou kunnen vervullen in Zijn plan. Hij heeft ieder van ons, zoals de Psalm zegt, gemaakt, gewoven in de schoot van onze moeder en ons klaar gemaakt voor die zending. En als wij terugkijken naar dat begin, dan kunnen wij onszelf alleen maar uit Gods'hand ontvangen, we hoeven onszelf niet uit te vinden. Wij hoeven niet zelf te maken wie we zijn. Hij heeft ons gemaakt, we hoeven het slechts te beamen zoals Hij ons gemaakt heeft. Te beamen met de zending die Hij ons gegeven heeft. Volkomen zeker; *Ik ben bij u om u te redden.*

Hij kent ons door en door, maar ons kennen van Hem is slechts ten dele. *Thans*, zegt Paulus, *ken ik slechts ten dele.* En pas als onze levensweg zal zijn afgelopen, wanneer wij gekomen zijn, door Gods'genade, tot de volmaaktheid van de Liefde, dan zullen wij ten volle kennen zoals God mij kent. Wij zijn op weg naar die kennis, de kennis van God, de kennis van onszelf, door de levensweg die ons is toevertrouwd. Wij zijn geboren uit Liefde, uit een Onpeilbare Onvóórstelbare Diepe Absolute Onvoorwaardelijke Liefde die ons elke adem van ons leven vergezelt. Die Liefde – kénnen, nu pas ten dele, dan ooit volkomen, díe Liefde kennen, is de opdracht van ons leven. Gaandeweg te leven volgens wat wij zijn dóór Zijn wijsheid. *Liefde is lankmoedig en goedertieren, zij geeft niet om de schone schijn, zij zoekt zichzelf niet, zij laat zich niet kwaad maken, àlles verdraagt zij, àlles gelooft zij, àlles hoopt zij, àlles duldt zij: dát is de vrede van de profeet.* Zo door het leven te gaan omdat God met hem is.

Vandaag brengen wij onze lofzang, onze dankbaarheid, samen in de Eucharistie waaruit wij opnieuw de Bron van alle leven ontvangen en tegelijkertijd al staan bij het eindpunt: God die ons zozeer heeft liefgehad dat Hij voor ons Zijn Zoon heeft gegeven omdat wij in Hem het leven zouden bezitten. Amen